

HVALA

Beseda mala.
Vsemu, kar si,
kar želiš biti,
krono ti *hvala* bo dala.

Kdor življenje lepo ljubi,
v besedo *hvala* se zaljubi.
Sporočilo njeno vsak doume,
čeprav jezika morda ne razume.

Beseda sama od sebe se rodi,
ko jutranja zarja na nebu zablesti.
V trenutku sreče se poraja,
ko pes zalaja in nov dan vstaja.

Ko ljudje v službo hitijo,
da sebe in družino preživijo.
Roke zdrave in zdrava pamet
boljše so kot zlati žamet.

Položiš besedo *hvala* na srca oltar,
z besedo lepo zvenečo je vsak bogat:
otrok, berač in cestni pometač,
ob besedi pravi se umiri največji nergač.

Kako ženi oči od sreče zažaré,
ko besede hvaležnosti ne prezre.
Otroci kot zvezde na nebu žarijo,
če se od staršev hvaležnosti naučijo.

Nič lepšega zdravniku ne moreš dati
kot besedo *hvala*, ki te jo je naučila mati.
Čistilki in sestri se oko zablešči,
če za delo naporno zahvalo dobi.

Kot rože v naročju vsakemu nosi,
za ljubezen beseda hvaležnosti ni zadosti.
Če besedo *hvala* izrečeš tisočkrat,
korak k svoji sreči najdeš vsakokrat.

KO ČUTIŠ ČLOVEKA

Ko čutiš človeka,
si zares pravi človek.
Ko čutiš v njem nekaj božanskega,
si božanski človek.
Božanski človek čuti božanski dotik:
v bisernih žarkih jutranje rose,
v petju ptic in šumenju gozdov,
v zarji zahajajočega sonca,
v čisti nedolžnosti snežnih vrhov.

Neverjetno močan je dotik
čuteče besede, čeprav še neizgovorjene,
dotik iskrenega očesa, ki seže v globino bitja,
srca, ki se ga dotakne odpuščanje,
prisrčnega nasmeha, ki odpre vrata duše,
skrivnosti, ki jo polagaš na oltar življenja.
Ko čutiš človeka, deliš mir,
tako najlažje preprečiš vsak nemir.

Ko začutiš človekovo dušo in srce,
želiš, naj bodo dobri in človeški vsi ljudje.
Vesoljni si brat, ki ga ima vsak rad,
ko si čuteč človek, si vsakemu brat.

Dializa št. 975

DOBER DAN

Dobro jutro, dober dan in večer –
prijatelju, človeku vsakemu venomer.
Ko iskreno zaželiš dober dan,
s tem želiš mu, da gre zlo od njega stran.

Zazreš se v bližnjega oko,
človeka v njem odkriješ in nebo.
Še tujec tako postane brat
in človek vsak je biser zlat.

Kdor sreče drugemu veliko dá,
dovolj je tudi zase ima.
Tople dlani v prijateljevi roki
mavrice so pravi loki.

Če jutro dobro prinašaš, dan in večer,
življenje usmerjaš v boljšo smer,
okrog sebe ustvarjaš nov svet,
v katerem kot človek boš vedno sprejet.

Dializa št. 984

TISOČ

Tisočkrat iztegnem roko.
Tisočkrat stisnem zobe.
Tisočkrat stisnem usta in pest.
Pogled se v beli strop srepro zazre.
Strah se v pomilovalnem očesu stre.
Lahko nemo in topo ves čas trpim
ali pa bolečino Nekomu izročim.
Čas vedno svoje naredi:
dušo očisti in kri.
Bolezen duši ustvari krila.
Nebistveno se umakne bistvenemu.
Iz bolniške postelje je drugačen svet.
Trpljenje se spremeni v ljubezen,
če z Nekom žalost delim.

Ko slabe telesne so moči,
v nebo človek obrača oči.
Če dobro se v nebo zazrem,
tudi ljudi ob sebi ne prezrem.
Če človek čuteče srce ima,
bolečino igle čutita kar dva.
Ko okrog sebe dobroto čutim,
čudoviti svet okrog sebe zaslutim.
Vsak hospital bi lahko človeku veliko dal.

Dializa št. 1000

PRED MENOJ

Nikoli, Gospod, nisi za menoj.
 Vedno si pred menoj,
 ob meni,
 v meni.

Ob meni, z menoj stopaš,
 ko jaz stopim v Tebe.
 Ti si vedno pred menoj.
 Ti vedno si.

Ljubezen Tvoja me je objela
 v posvečeni ljubezni,
 preden sta starša me spočela.
 »Ti si moj ljubljeni sin,«
 si rekel, ko sprejet sem bil
 v tvoj življenjski Božji krog.

Ko se v otroško oko zazrem,
 že v otroku čutim Tvoj objem.
 Ko vedno z zamudo k bolniku hitim,
 Ti že z njim na križu trpiš.

Vedno si pred menoj.
 Ljubiš me, četudi si ne zaslužim,
 objemaš me, čeprav te žalim.
 Opuščaš mi, ko grešim.

Zopet si pred menoj!
 Vem, zakaj tako delaš.
 Ker si Bog.

BRGLEZOVA PESEM

Brglez mladi iz Šmarij ponosnih prileti,
culo odvrže in na videmski kor pohiti.
Na jelšah sadežev, hrane in preživetja ni,
zato se na Vidmu orglam in cerkvi posveti.

Brglez dobro ve, da je v zboru petje lepše,
sopran nežni v duetu oplemeniti petje.
Gnezdo toplo osmim otrokom zastavi,
kot dirigent se domačemu zboru predstavi.

Pred občinskimi možiček po mizi udari,
klepetavcem svoje pridne roke predstavi.
Vsi otroci od njega veliko so doto dobili,
pesem, delovne roke in pridnost vzljubili.

Korakov ne šteje, ko se k Janžu poda,
tam ljubezen, vinograd svoj ima.
Motika, »krebelj« pojeta pesem svojo
in ptičji zbor mu pri delu dviga voljo.

Kot kremen trdo (B)brgleza je življenje,
a pesem odpre srce in vžge hrepenenje.
Vsaka ptica najlepše poje melodijo svojo,
tudi Brglezov zbor je odpel odo svojo.

Dializa št. 1447